

Quarantaine

Ook het principe van quarantaine was bij Mozes al bekend.

In Leviticus 15:1-2 wordt met de zin "Wanneer enig man een vloeijing uit zijn lichaam heeft" bedoeld "Als een man gonorrhoe heeft".

In de Septuagint staat in de verzen 4-13 van Leviticus 15 negen keer "hij die een gonorrhoea heeft".

Als de vloeijing ophoudt, zal de man nog zeven dagen tellen, daarna zijn klederen wassen, zijn lichaam in water baden.

Volgens Deuteronomium 20:10-15 mochten vrouwen uit volken op zeer verre afstand door de Joden tot vrouw genomen worden.

Een buitgemaakte vrouw moest haar hoofdhaar afscheren, haar nagels knippen en het kleed, dat zij droeg, afleggen. Vervolgens moest ze een volle maand binnenshuis blijven.

Favoriete plekken van bacteriën zijn in hoofdhaaren, in ongewassen kleren en onder de nagels. Een volkomen logische handelwijze dus.

Volgens Numeri 31:18-19 mochten bij overwonnen volken op verre afstand de jonge vrouwen, die geen gemeenschap met een man hebben gehad, in leven blijven, maar dan moest zo'n vrouw met de soldaten, die uit de oorlog terugkeerden, eerst zeven dagen buiten het grote kamp blijven. Die zeven dagen was lang genoeg om te merken, of iemand een ziekte had.

Op de zevende dag moest men zijn kleren en alle wasbare voorwerpen wassen. Metalen voorwerpen moesten door het vuur gaan.

Daarna moest zij een maand binnenshuis blijven.

Zie ook Leviticus 13 en 14 voor de regels in verband met melaatsheid.

Hadden de kerken hun verantwoording genomen en hun aanhangers de ware Bijbelse boodschap gebracht, dan hadden ziektes als de pest en melaatsheid veel minder slachtoffers geëist.